

Republika Hrvatska
Općinski sud u Rijeci
Stalna služba u Opatiji
Maršala Tita 4
51410 Opatija

Poslovni broj P-1252/2025-22

REPUBLIKA HRVATSKA

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Rijeci, Stalna služba u Opatiji, po sutkinji Ani Župić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Dražana Božića, Rijeka, Čandekova 23/B, OIB: 15305122484, zastupan po punomoćnico Maji Vukelić Brčić, odvjetnici iz Rijeke, protiv tuženika Eos Matrix d.o.o. Zagreb, Horvatova 82, OIB: 76674680107, kojeg zastupa punomoćnik Matija Bogdan, odvjetnik u Zagrebu, radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, nakon održane javne glavne rasprave, zaključene 1. rujna 2026. u prisutnosti zamjenice punomoćnika tužitelja Sanele Šabić, odvjetničke vježbenice u Rijeci, i zamjenika punomoćnika tuženika Ivana Budisavljevića, odvjetnika u Rijeci, po objavi presude od 17. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I. Proglašava se nedopuštenom ovrha na novčanim primanjima koju tuženik provodi protiv tužitelja kod Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje na temelju Izjave o suglasnosti za zapljenu primanja ovjerenu od strane javnog bilježnika Darka Paravića, broj ovjere: OV-24731/2008 dana 25.11.2008. godine i ukidaju se sve do sada provedene radnje.

II. Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi parnični trošak u iznosu 2.101,81 eura zajedno sa zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude odnosno od 17. rujna 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana, dok se u preostalom dijelu zahtjev tužitelja za naknadom parničnog troška odbija, kao neosnovan.

r i j e š i o j e

I. Vrijednost predmeta spora određuje se u iznosu od 1.500,00 eura.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je zaključkom Općinskog suda u Rijeci, posl.br. Ovr-770/2025-4 od dana 18. lipnja 2025. godine tužitelj upućen da u roku od 15 dana od dana pravomoćnosti istog Zaključka pokrene parnicu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom u svezi s člankom 55. OZ-a. Tuženik je Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje, Područna služba u Rijeci dostavio ovršnu ispravu za provedbu ovrhe temeljem Izjave o suglasnosti za zapljenu primanja pod posl. br. OV-24731/2008. Tužitelj je dana 23. svibnja 2025. podnio prijedlog za proglašenje pljenidbe i prijenosa nedopuštenom, pozivajući se na razloge iz čl. 50. Ovršnog zakona, a osobito na činjenicu zastare tražbine te prijedlog za odgodu ovrhe. Ovrhovoditelj, ovdje tuženik se podneskom od 17. lipnja 2025. očitovao i osporio osnovanost prijedloga. Tuženik EOS MATRIX d.o.o. pokrenuo je ovršni postupak temeljem Izjave o suglasnosti za zapljenu plaće, ovjerene kod javnog bilježnika Darka Paravića dana 25.11.2008. godine (OV-24731/2008), u korist vjerovnika Raiffeisenbank Austria d.d., zbog neplaćenih dugovanja po osnovi kredita i kreditne kartice. Prema navodima samog tuženika, cjelokupan dug je dospio 24. veljače 2003. godine, kada je banka otkazala predmetne ugovore, no navedena tražbina je po prirodi obveza iz ugovora o kreditu, pa se na nju primjenjuje trogodišnji rok zastare iz čl. 226. Zakona o obveznim odnosima (ZOO). Rok zastare počeo je teći najkasnije 25. veljače 2003., te je istekao 25. veljače 2006. godine, bez da je ista bila pravovremeno ovršena ili priznata od strane tužitelja. Nadalje, tuženik navodi da su se u razdoblju od 2015. do 2022. godine provodile ovrhe temeljem predmetne Izjave, no isti ne dostavlja konkretne dokaze o prekidima zastare u smislu čl. 241. ZOO-a. Dakle, ne postoji dokaz o pravovaljanoj i zakonitoj aktivaciji Izjave unutar roka zastare. Izjavu o suglasnosti za zapljenu moguće je koristiti isključivo dok je tražbina važeća i nezastarjela, a kada tražbina zastari, prestaje i mogućnost njezine naplate putem ovrhe. Nadalje, tužitelj ističe kako tuženik potražuje iznos koje je istom prenesen temeljem ugovora o cesiji od strane Raiffeisenbank Austria d.d., isti bi trebao biti svjestan da navedeno potraživanje u zastari. Također, ističe se da na predmetnoj Izjavi od dana 25.11.2008. godine nije ovjeren potpis te nije solemiziran te kao takva ne može imati učinak rješenja o ovrsi. Tužitelj osporava i visinu i način obračuna koji je naveden budući da su navedena visina i obračun potpuno nejasni i neprovjerljivi, te netransparentni. Također, ističe se prigovor zastare obzirom da se radi o zastarnom roku iz čl. 233.st.2. Zakona o obveznim odnosima, odnosno o povremenom potraživanju iz čl. 226. Zakona o obveznim odnosima, te se radi o trogodišnjem zastarnom roku od dospelosti svakog potraživanja. Iz opisanog postupanja tuženika kao ovrhovoditelja jasno proizlazi vjerojatna i izgledna opasnost da je tuženik imao i da i dalje ima namjeru otuđiti znatan novčani iznos od tužitelja za što nema nikakve pravne osnove jer je protekao i rok za podnošenjem predmetne ovrhe na naplatu. Evidentno je da tuženik u ovršnom postupku pokušava tako dvostruko naplatiti svoje (zastarjelo) potraživanje, te da je bez ikakvog pravnog temelja pustio u optjecaj spornu ovrhu i tako nanio štetu tužitelju kao ovršeniku, te da će bez usvajanja ove tužbe tuženik svakako imati odriješene ruke ponoviti takvo ponašanje unatoč činjenici da je svjestan i zna da tražbina osigurana po predmetnoj Izjavi ne postoji, odnosno da je ista u cijelosti zastarjela. Slijedom svega naprijed navedenog predlaže se da sud donese presudu kojom će proglasiti nedopuštenom ovrhu te pljenidbu i prijenos novčanih

sredstava po računima tužitelja DRAŽANA BOŽIĆ, OIB: 15305122484, Čandekova 23/B, Rijeka kod banaka, na temelju Izjave o suglasnosti od dana 25.11.2008.g. te kojom će ukinuti provedene radnje – ovrhu te pljenidbu i prijenos na novčanim sredstvima tužitelja po računima kod banaka koji su izdani radi naplate tražbine i obustaviti postupak.

2. Tuženik se u cijelosti i u potpunosti protivi tužbenom zahtjevu, osporava isti u cijelosti i u potpunosti te ističe kako je isti paušalan i neosnovan. Tuženik opreza radi ističe kako je Tužitelj upućen u ovaj postupak Rješenjem i zaključkom Općinskog suda u Rijeci, poslovni broj: Ovr-770/2025-4 od dana 18.06.2025. godine (u daljnjem tekstu: Zaključak), i to isključivo temeljem razloga propisanih čl. 50. st. 1. toč. 7. i 11. u svezi čl. 55. Ovršnog zakona (NN 112/2012, 25/2013, 93/2014, 55/2016, 73/2017, 131/2020, 114/2022, 6/2024; u daljnjem tekstu: OZ). Stoga se opreza radi, u svrhu daljnjeg vođenja predmetnog postupka, ističe kako je Tužitelj prekludiran na iznošenje dodatnih razloga za osporavanja predmetne izvansudske ovrhe. Tuženik ističe kako je predmetna tužba podnesena u odnosu na ovršnu ispravu – Izjavu o suglasnosti za zapljenu, ovjerenu od strane Javnog bilježnika Darka Paravića, broj ovjere: OV-24731/2008 dana 25.11.2008. godine (u daljnjem tekstu: Izjava). Tužitelj predmetnu tužbu gotovo u cijelosti temelji na navodnoj zastari potraživanja radi čijeg osiguranja naplate je predmetna Izjava izdana, stoga se Tuženik prvenstveno očituje u odnosu na navedeno. Tuženik ističe se kako je prigovor zastare u cijelosti neosnovan sukladno obrazloženju u nastavku. Predmetna Izjava izdana je kao sredstvo osiguranja za naplatu potraživanja prethodnog vjerovnika - Raiffeisenbank Austria d.d., OIB: 53056966535, Magazinska cesta 69, Zagreb (u daljnjem tekstu: Banka) vezano za brzi kredit i kreditnu karticu izdanu od strane Banke Tužitelju kao korisniku (prvotno VISA te potom izmijenjeno u Mastercard). Navedeni ugovorni odnos otkazan je dopisom Banke od dana 24.02.2003. godine, s kojim danom je cjelokupni dugovani iznos dospio na naplatu. Sukladno odredbi članka 215. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015, 29/2018, 126/2021, 114/2022, 156/2022, 145/2023, 155/2023, u daljnjem tekstu: ZOO), zastarijevanje počinje teći prvoga dana poslije dana kad je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze. Sukladno odredbi članka 216. ZOO-a, zastara nastupa kad istekne posljednji dan zakonom određenog vremena. Sukladno tome, Tuženik je u periodu od 2015. godine do 2022. godine temeljem Izjave kao ovršne isprave vršio radnje koje su izazvale prekid zastare u skladu sa odredbama članka 241. ZOO-a, i to kod poslodavaca Tužitelja. Suprotno navodima Tužitelja, u ovom slučaju se ima primjenjivati opći petogodišnji zastarni rok iz čl. 225. ZOO-a, slijedom čega je vidljivo da predmetno potraživanje nije zastarjelo. No, čak i kada bi se primjenjivao trogodišnji zastarni rok, vidljivo je kako predmetno potraživanje svakako nije zastarjelo (pri čemu je navedeni kraći zastarni rok neprimjenjiv). U odnosu na navod Tužitelja kako na predmetnoj Izjavi nije ovjeren potpis te ne predstavlja solemiziranu ispravu, Tuženik ističe kako navedena tvrdnja Tužitelja nije točna, s obzirom da je sam u spis dostavio predmetnu Izjavu, gdje je jasno vidljiva ovjera potpisa Tužitelja. U odnosu na Tužiteljevo osporavanje visine i osnove potraživanja, ističe se kako Tuženik raspolaže ovršnom ispravom, slijedom čega je teret dokaza o osporavanju potraživanja na Tužitelju, međutim isti nije predložio provođenje nikakvih dokaznih radnji na navedenu okolnost, slijedom čega je navedeno osporavanje u cijelosti paušalno. Tuženik ističe kako je tužbeni zahtjev u predmetnom postupku neuredan i ne može se postupati po istom, podredno se ističe kako Tužitelj nema pravni interes za isti. Najbitniji razlog za navedeno jest što se

tužbom traži proglašenje ovrhe kod banaka nedopuštenom. Tužitelj je Zaključkom upućen pokrenuti postupak radi proglašenja nedopuštenom izvansudske ovrhe kod Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje, a ne banaka. Nadalje, i da je provedbeno tijelo u petitu točno određeno (a nije), isti ima daljnjih nedostataka: ovršne radnje „pljenidba i prijenos“ propisani su primarno čl. 210. OZ-a u odnosu na postupke izravne naplate kod Financijske agencije, a ne izvansudske ovrhe kod poslodavaca, slijedom čega se u ovom postupku može tražiti samo proglašenje ovrhe nedopuštenom, podaci o ovršnoj ispravi nisu potpuni, bez podataka o javnom bilježniku te broju i datumu ovjere nije sigurno koja ovršna isprava se pobija, nema naznake o kojoj izvansudskoj ovrshi se radi, naime, tužbeni zahtjev u ovakvim postupcima mora imati naznačeno koja ovrha se proglašava nedopuštenom, navedeno se, sukladno ustaljenoj praksi, vrši traženjem da se ovrha pokrenuta određenog dana temeljem određene isprave kod određenog provedbenog tijela proglasi nedopuštenom, dakle potrebni su svi navedeni elementi. Tuženik se protivi bilo kakvoj preinaci tužbenog zahtjeva nastavno na ovaj odgovor na tužbu, te se iz prethodno navedenih razloga tužba može bitno treba i odbaciti. Naime, Tužitelj nema pravni interes tražiti proglašenje ovrhe kod banaka nedopuštenom, pošto se takva ovrha uopće ne vodi. Slijedom svega navedenog, predlaže se naslovnom sudu da odbije tužbeni zahtjev, te da naloži Tužitelju naknaditi Tuženiku parnične troškove iz ovog postupka, uvećane za iznos zakonskih zateznih kamata tekućih od dana donošenja presude pa do isplate.

3. Podneskom od 16. veljače 2026. tužitelj je specificirao tužbeni zahtjev te predlaže donošenje presude sadržaja kao u izreci, a tuženik se istome usprotivio navodeći da je riječ o preinaci tužbe.

4. Prema odredbi članka 191. stavak 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07.- Odluka USRH, 84/08., 96/08.- Odluka USRH, 123/08.-ispravak, 57/11., 148/11.- pročišćeni tekst, 25/13., 89/14.- Odluka USRH, 70/19., 80/22., 114/22., 155/23., dalje: ZPP-a) preinaka tužbe jest promjena istovjetnosti zahtjeva, povećanje postojećeg ili isticanje drugog zahtjeva uz postojeći dok sukladno odredbi st. 3. istog članka tužba nije preinačena ako je tužitelj promijenio pravnu osnovu tužbenog zahtjeva, ako je smanjio tužbeni zahtjev ili ako je promijenio, dopunio ili ispravio pojedine navode, tako da zbog toga tužbeni zahtjev nije promijenjen.

5. U konkretnom slučaju time što je tužitelj precizirao postupak prisilne naplate i dopunio naznaku ovršne isprave nije došlo do promjene istovjetnosti tužbenog zahtjeva jer tužitelj tijekom cijelog postupka, dakle, i zahtjevom specificiranim dana 16. veljače 2026., traži proglašenje prisilne naplate koja se vodi na temelju Izjave o suglasnosti za zapljenu primanja ovjerenu od strane Javnog bilježnika Darka Paravića, broj ovjere: OV-24731/2008 dana 25.11.2008. godine. Tužbeni zahtjev je u svojoj biti ostao jednak prvotno postavljenom jer je i dalje riječ o ovršnom postupku na temelju iste ovršne isprave pa nije promijenjena istovjetnost tužbenog zahtjeva niti je promijenjena činjenična osnova spora.

6. Osim toga, ako bi se i radilo o preinaci tužbe, radi se o pravovremenoj preinaci (izjavljenoj prije zaključenja prethodnog postupka), koja je svrsishodna za konačno rješenje odnosa među strankama, jer se o takvom zahtjevu može donijeti odluka na

temelju svih dokaza koji bi i inače bili provedeni u ovoj parnici, te je kao takva dopuštena (članak 191. stavak 3. ZPP-a)

7. Najprije treba reći da se spor radi proglašenja ovrhe nedopuštenom može voditi samo ako je ovršenik rješenjem suda pred kojim se vodi ovršni postupak upućen na pokretanje parnice radi proglašenja ovrhe nedopuštenom i samo radi razloga iz kojih je izjavio žalbu i to onih radi kojih je upućen na pokretanje parnice (članak 52. stavak 1., 2. i 3. u svezi članka 210. stavak 1. i 2. Ovršnog zakona ("Narodne novine" broj 112/12., 25/13., 93/14., 55/16., 73/17., 131/20., 114/22., 06/24., dalje: OZ-a), a takvo je stajalište izrazio i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odlukama Rev 610/2023 i Rev-1901/2017 u kojima je istaknuto da ovršenik tužbu kojom pokreće parnicu na koju je upućen može temeljiti samo na razlozima koje je istaknuo u žalbi povodom koje je upućen u parnicu.

8. Uvidom u zaključak poslovnog broja Ovr-770/2025-4 od 18. lipnja 2025. (list 60-63 spisa) utvrđeno je da je ovršenik (ovdje tužitelj) upućen na pokretanje parnice radi proglašenja ovrhe nedopuštenom zbog razloga iz članka 50. stavak 1. točka 7. (da ovrhovoditelj nije ovlašten tražiti ovrhu protiv ovršenika na temelju ovršne isprave) te razloga iz članka 50. stavak 1. točka 11. OZ-a, odnosno zbog žalbenog razloga da je nastupila zastara tražbine o kojoj je odlučeno ovršnom ispravom te je sud raspravio isključivo navedene žalbene razloge.

9. U svezi navedenih žalbenih razloga proveden je dokaz uvidom u zahtjev tuženika Hrvatskom zavodu za zdravstveno osiguranje za provođenje ovrhe temeljem Izjave o suglasnosti za zapljenu primanja pod brojem OV-24731/2008 (list 9 spisa), Izjavu tužitelja o suglasnosti za zapljenu primanja pod brojem OV-24731/2008 (list 10-11 spisa), obavijest tuženiku o prijenosu potraživanja (list 12 spisa), dopis tuženika Hrvatskom zavodu za zdravstveno osiguranje (list 13 spisa), zahtjev za kredit (list 26-27 spisa), otkaz kreditne kartice (list 28 spisa), zahtjevi tuženika poslodavcu tužitelja za provođenje izvansudske ovrhe (list 29-56 spisa), Ugovor o cesiji (list 110-116 spisa) te u spis Ovr-770/2025. Druge dokaze sud nije provodio jer je na temelju ovako provedenog dokaza utvrđene sve odlučne činjenice.

10. Na temelju navedenih isprava utvrđeno je:

- da je Raiffesenbank Austria d.d. tužitelju 30. rujna 2008. odobrila kredit u iznosu od 55.000,00 kuna s rokom otplate od 7 godina te mu je odobrila korištenje kreditne kartice uz navedeni kredit,
- da je tužitelj kako korisnik Osobne MasterCard revolving kreditne kartice i/ili Visa revolving kartice izdane od Raiffesenbank Austria d.d. dao Izjavu o suglasnosti da se po navedenoj kartici zaplijeni i isplati izravno po zahtjevu Raiffesenbank Austria d.d. zaplijeni i isplati izravno po zahtjevu od Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb 1/3 njegove plaće i/ili drugih stalnih mjesečnih novčanih primanja (plaće, mirovine i sl.) te da se zaplijenjeni iznosi primanja izravno uplaćuju banci sve do potpune naplate svih tražbina po gore navedenoj kartici; na predmetnoj izjavi potpis tužitelja ovjeren je po javnom bilježniku Darku Paraviću iz Rijeke 25. studenoga 2008. pod brojem OV-24731/2008,
- da je tužitelju 24. veljače 2013. otkazano korištenje predmetne kreditne kartice čime je dugovanje u iznosu od 21.056,65 kuna dospjelo odmah,

- da je Ugovorom o cesiji od 14. studenoga 2014. Raiffesensbank Austria d.d. Zagreb tuženiku ustupila potraživanja specificirana u Dodatku I. tog Ugovora, zajedno sa sredstvima osiguranja, pri čemu je u spis dostavljen i dio Ugovora iz kojeg je razvidno da je tuženiku ustupljena predmetno potraživanje spram ovdje tuženika, s time da je tuženik na ročištu održanom 1. rujna 2026. dostavio sudu i protivnoj strani na uvid izvornik predmetnih isprava te je utvrđeno da izvornik u cijelosti odgovara preslikama u spisu,
- da je tuženik u spis dostavio dopise iz kojih proizlazi da je na temelju predmetne Izjave o suglasnosti za zapljenu primanja podnio zahtjeve za provođenje izvansudske ovrhe i izravne naplate kako slijedi:
 - 22. siječnja 2015., 3. veljače 2016. i 31. kolovoza 2016. poslodavcu tužitelja Ured ovlaštenog inženjera strojarstva Dražan Božić, dipl.ing.stroj., Rijeka, Franje Čandeka 23B
 - 3. listopada 2016. poslodavcu tužitelja CON-TEH j.d.o.o., Rijeka, Franje Čandeka 23B
 - 22. kolovoza 2019., 20. studenoga 2020., 19. kolovoza 2021., 14. lipnja 2022., 18. travnja 2023., poslodavcu tužitelja TRANSBOOK j.d.o.o., Rijeka, Mihanovićeve 35
 - te konačno 3. prosinca 2024. Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje (što je predmet ovog postupka).

11. U odnosu na prigovor tužitelja da s tuženikom nije u pravnom odnosu, ističe se kako prema članku 80. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05., dalje ZOO) vjerovnik može ugovorom s trećim prenijeti na ovoga svoju tražbinu, osim one čiji je prijenos zabranjen zakonom ili koja je strogo osobne naravi, ili koja se po svojoj naravi protivi prenošenju na drugoga, s time da ugovor o ustupanju nema učinak prema dužniku ako su on i vjerovnik ugovorili da ovaj neće moći prenijeti tražbinu na drugoga ili da je neće moći prenijeti bez dužnikova pristanka. Ako ovo potonje nije ugovoreno, za ustup tražbine nije potreban pristanak dužnika (članak 82. stavak 1. ZOO). Dakle, tužitelj, koji ima položaj dužnika u odnosu s društvom Raiffesensbank Austria d.d. temeljem ugovora o kreditu i korištenju kreditne kartice od 30. rujna 2008. i koji nije dokazao da je s tim društvom ugovorio da ovaj neće moći prenijeti tražbinu na drugoga ili da je neće moći prenijeti bez dužnikova pristanka, sklapanjem Ugovora o cesiji isti je stupio u pravni odnos s tuženikom kao novim vjerovnikom, za što nije bio potreban njegov pristanak. Ovdje se napominje da tuženik iz opravdanih razloga (zaštite osobnih podataka trećih osoba) nije u spis dostavio cjeloviti Ugovor o cesiji odnosno cjeloviti Prilog u kojem su popisane sve tražbine koje su mu ustupljene, pri čemu je iz dijela Priloga koji je dostavljen bilo moguće utvrditi da mu je, između ostalog, ustupljena tražbina spram ovdje tužitelja. Uz to je na raspravi održanoj 1. rujna 2026. tuženik je na uvid sudu i protivnoj strani na uvid predao izvornik cjelovitog Ugovora na temelju kojeg je nedvojbeno utvrđeno da je sastavni Dodatak I. tog Ugovora nedvojbeno i potraživanje po Izjavi o suglasnosti zapljene plaće na kojoj je potpis tužitelja ovjeren je po javnom bilježniku Darku Paraviću iz Rijeke 25. studenoga 2008. pod brojem OV-24731/2008.

12. U odnosu na prigovor zastare treba najprije reći da se u konkretnom slučaju radi o tražbini iz ugovora o kreditu. Odlučno je, pritom, što se radi o cjelokupno dospjeloj dugu po otkazu ugovornog odnosa (a ne o naplati pojedinih anuiteta/rata), pa se

primjenjuje opći petogodišnji zastarni rok iz članka 225. ZOO-a, a ne zastarni rok propisan za povremene tražbine.

13. Prema odredbi čl. 215. st. ZOO-a zastarijevanje počinje teći prvog dana nakon dana kada je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, osim ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano. Dakle, zastarijevanje predmetne obveze počelo je teći otkazom ugovornog odnosa (otkazom kreditne kartice dana 24. veljače 2013.).

14. Odredbom članka 241. ZOO-a propisano je da se zastara prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom radnjom vjerovnika poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugom nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine. Prema odredbama članka 245. stava 3., 4. i 5. ZOO-a kad je prekid zastare nastao podnošenjem tužbe ili pozivanjem u zaštitu, ili isticanjem prijeboja tražbine u sporu, odnosno prijavljivanjem tražbine u nekom drugom postupku, zastara počinje teći iznova od dana kad je spor okončan ili završen na neki drugi način. Kad je prekid zastare nastao prijavom tražbine u stečajnom postupku, zastara počinje teći iznova od dana okončanja toga postupka. Isto vrijedi i kad je prekid zastare nastao zahtjevom ovrhe ili osiguranja.

15. Prema odredbi čl. 178. Ovršnog zakona ("Narodne novine" broj 57/96., 29/99., 42/00., 173/03., 194/03., 151/04., 88/05., 67/08., dalje: OZ-a), primjenom kojeg je izdana predmetna suglasnost o zapljeni po pristanku ovršenika, dužnik može javnobilježnički ovjerenom ispravom dati suglasnost da se radi naplate tražbine vjerovnika zapljene dio njegove plaće i da se isplati izravno vjerovniku, na način određen u toj ispravi. Takva isprava ima pravni učinak rješenja o ovrsi (stavak 1.). Ispravu iz stavka 1. ovoga članka s učincima dostave rješenja o ovrsi poslodavcu dostavlja vjerovnik, preporučenom poštanskom pošiljkom s povratnicom ili preko javnoga bilježnika (stavak 2.).

16. Slijedom navedenog, podnošenjem poslodavcu takve izjave dolazi do prekida zastare u smislu odredbe 241. ZOO jer se radi o vjerovnikovoj radnji koja je poduzeta protiv dužnika radi ostvarenja potraživanja u skladu s pravilima ovršnog prava (radi se o zahtjevu ovrhe u smislu članka 245. ZOO-a), a takvo stajalište zauzeo je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci poslovnog broja Rev-483/2017-2 od 19. veljače 2020.

17. Dakle, da je tuženik podnio predmetnu Izjavu na naplatu 22. siječnja 2015., 3. veljače 2016., 31. kolovoza 2016., 3. listopada 2016., 22. kolovoza 2019., 20. studenoga 2020., 19. kolovoza 2021., 14. lipnja 2022., 18. travnja 2023., svaki put bi došlo do prekida zastare te od dospijeca tuženikove tražbine do 3. prosinca 2024., kad je takav zahtjev predan kod Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje, ne bi protekao petogodišnji zastarni rok.

18. Međutim, ono što je ovaj sud ocijenio ključnim jest to što na temelju samih dopisa od 22. siječnja 2015., 3. veljače 2016., 31. kolovoza 2016., 3. listopada 2016., 22. kolovoza 2019., 20. studenoga 2020., 19. kolovoza 2021., 14. lipnja 2022., 18. travnja 2023., koje je tuženik dostavio u spis, nije moguće zaključiti jesu li te isprave uopće dostavljene poslodavcu na način propisan člankom 178. stavak 2. OZ-a (preporučenom poštanskom pošiljkom s povratnicom ili preko javnoga bilježnika), a to

je svakako odlučna činjenica o kojoj ovisi pitanje prekida zastare, pri čemu se radi o spornoj činjenici koju je tužitelj osporio već u tužbi te ponovo izričito u podnesku od 16. veljače 2026. Naime, samo takva zakonom propisana dostava ima učinak prekida zastare, a tuženik koji je po svojim tvrdnjama podnio predmetnu Izjavu na naplatu bi u tom slučaju svakako trebao raspolagati s primjerkom dokaza o načinu dostave jer je općepoznato da se potvrda o takvoj vrsti slanja uvijek uručuje pošiljatelju. Kako tuženik, na kome je o toj činjenici teret dokaza (članak 219. ZPP-a), navedenu spornu činjenicu nije dokazao to je primjenom pravila o teretu dokazivanja iz članka 220. a ZPP-a utvrđeno da tuženik dopise od 22. siječnja 2015., 3. veljače 2016., 31. kolovoza 2016., 3. listopada 2016., 22. kolovoza 2019., 20. studenoga 2020., 19. kolovoza 2021., 14. lipnja 2022., 18. travnja 2023. nije na zakonom propisani način dostavio tužiteljevima poslodavcima te stoga nije došlo do prekida zastare.

19. Stoga je, na temelju stanja u spisu, utvrđeno da je od dospijeca tuženikove tražbine 24. veljače 2013. do 3. prosinca 2024., kad je takav zahtjev predan kod Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje, protekao petogodišnji zastarni rok. Budući da zastarom prestaje pravo zahtijevati ispunjenje obveze (članak 214. stavak 1. ZOO-a), to je i ovrha radi naplate zastarjele tražbine nedopuštena te je stoga odlučeno kao u izreci.

20. Odluka o trošku temelji se na odredbi članka 154. stavak 1. i članka 155. ZPP-a te je tuženik, koji je spor izgubio, tuženiku dužan naknaditi sve potrebne troškove, a visina troška odmjeren je prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" br. 138/23. dalje: Tarifa). Treba reći i da je tužitelj kao vrijednost predmeta spora označio iznos od 4.717,07 eura, a tuženik je tako označenoj vrijednosti osnovano prigovorio jer se radi o tužbi radi proglašenja ovrhe nedopuštenom pa vrijednost spora nije istovjetna visini ovršne tražbine, slijedom čega je sud odredio vrijednost predmeta spora u iznosu od 1.500,00 eura.

21. Tužitelju je priznat trošak zastupanja po punomoćniku iz reda odvjetnika i to za:

- sastav tužbe- 200,00 eura Tbr. 7.1.
- sastav obrazloženih podnesaka od 17.2.2026., 16.3.2026., 28.4.2026. - 200,00 eura po radnji Tbr 8.1.
- zastupanje na ročištima 3.3.2026., 21.4.2026., 25.5.2026. i 1.9.2026. -200,00 eura po radnji Tbr 9.1.

sve u svezi Tbr 54. Tarife, pa tužitelju na ime zastupanja po odvjetniku pripada ukupno 1.600,00 eura što uvećano za PDV iznosi 2.000,00 eura. Tužitelju ne pripada naknada troška za sastav podneska od 6. listopada 2026. kojim je dostavio određenu dokumentaciju jer je isprave mogao dostaviti i bez da o tome sastavlja poseban podnesak pa se ne radi o potrebnom trošku (članak 155. ZPP-a). Uz navedeno tužitelju pripada naknada troška za pristojbu na tužbu 46,81 eura i presudu 55,00 eura, jer je to minimalni iznos koji je dužan platiti (jer njegov punomoćnik predaje i prima pismena suda elektroničkim putem), sveukupno 2.101,81 eura, Na priznati parnični trošak tužitelju je dosuđena zatezna kamata tekuća od presuđenja do isplate sukladno čl. 151. stavak 3. ZPP-a u visini određenoj čl. 29. st. 2. ZOO-a. U preostalom dijelu tužiteljev zahtjev za naknadom troška odbije je kao previsoko postavljen.

18. Stoga je odlučeno kao u izreci.

U Opatiji 17. rujna 2026.

Sutkinja:

Ana Župić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ovog rješenja dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana dostave prijepisa ovog rješenja. Žalba se podnosi pisano u 4 primjerka putem ovog suda, odnosno sukladno odredbi čl. 106.a st. 5. ZPP-a, a za županijski sud.

DNA:

1. Tužitelju po punomoćniku uz pristojbu na presudu
2. Tuženiku po punomoćniku